

Hrabrost počinje slovom "M"

Autor Administrator

Petak, 08 Rujan 2017 08:56 - Ažurirano Petak, 08 Rujan 2017 19:39

Ovaj tekst je posvećen mojoj majci Mirjani koja je u vreme izbijanja građanskog rata na teritoriji bivše SFRJ odnosno na teritoriji Hrvatske 1991. godine imala svega 25 godina, kao i svim ženama herojima i žrtvama svih ratova.

Valjda ovo vreme sukoba i ratova koji se vode „tamo daleko“ o kojima slušamo kao što su i o nama nekada slušali, me navodi da se prisetim tih „naših“ vremena. Iako tu nije bilo ništa naše. Osim naših domova, ljudi i života. Taj rat nije bio naš. Ja razumem da svako ne vidi veličinu tragedije tih vremena, nekada je ni ja ne mogu u celini sagledati. Posebno to ne očekujem od nekoga ko nije prošao kroz to koliku god empatiju imao, ne može da razume.

Ovo vreme me navodi da se prisetim borbe jedne mlade žene, žene čija je mladost prekinuta, koju je život odneo u neku drugu zemlju, naizgled svoju, ali sve je tu bilo za nju strano, gde je morala početi graditi svoj život od početka. Ta mlada žena je bila moja majka. Moja majka koja se sa svojih dvadeset i pet godina našla u vrtlogu ljudske nesreće, pohlepe i propasti. Rat je bio na samome pragu, ljudi koji su do tada živeli u blagostanju, razumevanju i miru su bili puni mržnje i ogorčenosti tražeći krivca jedni u drugima za to svoje stanje. Dok je ležala u bolnici samo par dana nakon mog rođenja na infuziji boreći se za život, pored njene sobe su u panici dovozili prve ranjenike. Uz puno muke i sa saznanjem da je kući čeka novorođenče uspeła se izboriti, ali tu se borba za život nije završila, čak šta više tek je počela.

Godine što su dolazile nosile su sa sobom svakodnevnu strepnju i strah, ali moja majka nije dala da ja to na njoj vidim ili osetim. Ni u jednom momentu nije pokazala slabost, ni dok me je držala zagrljenu u čošku dok su granate padale oko naše kuće, ni dok smo se sakrivale po kućama koje su imale samo ćebad umesto prozora, ni dok je sama vozila kako mene tako i ostalu decu kojima je bila potrebna pomoć u oluji ljudskih sudbina ka nekom boljem sutra, kroz nepregledne kolone auta, traktora i kola, čije se slike danas mogu videti u nekom od užbenika iz istorije, ne znajući da li je moj otac živ ili mrtav. Napokon je porodica opet bila na okupu, sa korom hleba u jednoj ruci i paštetom u drugoj, srećni i zahvalni, prešli smo te izmišljene linije na karti koje su činile granicu između rata i mira, smrti i slobode, ovih i onih.

Ali godine strepnje, straha i borbe još nisu bile iza nas. Borbe da sastaviš svoj život opet u jednu celinu koja će imati smisla, od preostalih komadića koje si stigao spakovati u taj jedan kofer. Moja majka je smatrala da se ne treba stideti ni jednog posla koji je pošten, često puta je trpela nepravdu, stisla bi zube i hrabro kao i do tada nastavila dalje jer je uvidela da i od goreg može uvek gore.

Hrabrost počinje slovom "M"

Autor Administrator

Petak, 08 Rujan 2017 08:56 - Ažurirano Petak, 08 Rujan 2017 19:39

Nije prošlo mnogo ponovo se mogao čuti poznati zvuk sirena koje su upozoravale da je mir bio samo jedna iluzija kratkog veka. Kako prvi put tako i tada moja majka nije odavala strah, već je radila na tome da se ni jednog trenutka ne osetim manje vrednom od nekog drugog deteta, da i ja za praznike dobijem poklone kao moji vršnjaci, da i ja imam uslove da upišem fakultet koji želim, da to jedno za mnoge traumatično i teško iskustvo ne ostavi nikakve posledice već da samo ostane deo mene i onoga što jesam kao podsticaj u svim izazovima koji predstoje.

Moja majka zasigurno nije bila jedina žena koja je u svom životu prošla kroz pakao rata, ali je jedina žena koja je mene naučila šta je borba za opstanak, porodicu i sreću. Njena hrabrost, i činjenica da nije klonula duhom nakon svih ovih godina je ono što me svakoga dana inspiriše dok je ispraćam na posao na kojem radi i po dvanaest sati, da i sama budem bolja, da vidi da njena žrtva nije bila uzalud.

Njena borba ne prestaje, može samo da posluži kao primer svim mladim devojkama i ženama koje sumnjaju u sebe i plaše se svega nepredviđenog oko sebe što ponajčešće nije po meri njihovih snaga. A otac i ja joj se samo možemo zahvaliti na pruženim godinama ljubavi i prekrasnom detinjstvu na kojem mogu da izgradim svoj život. Kako starim sve te više razumem, sve te više ljubim i sve te više volim.

Jelena Plećaš

Autorica o sebi:

...moje ime je Jelena Plećaš, majka mi je iz Vrepca od Grubića, a otac iz Divosela, ja sam takođe rođena u Gospiću, student sam Marketinga na Ekonomskom fakultetu, ali u slobodno vreme se bavim pisanjem i fotografijom...